No. 9, 20 JAN. 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere — Prins, E. Keers — Laseur, G. E. Monsees — v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract

DE TOEKOMSTLOOZEN

Zoo groeide Neerlands jeugd op . . . . vóór den oorlog

De Spuistraat in Den Haag vóór den oorlog. Het trefpunt van hen, die niet bedeeld zijn met rijke vaders, die dus niet hun vrijen tijd kunnen zoekbrengen op tennisbanen, in „dancings", bioscopen, bars en al dergelijke gelegenheden waar de „moderne jeugd" zich zoo graag verpoost. Avond aan avond, weer of geen weer, kan men ze zien loopen — op en neer, heen en terug — zij, de toekomstloozen.

Jongens, van veertien, achttien, twintig jaar, verveling en gelatenheid op de vroegwijze gezichten, leunen en hangen in groepjes bij elkaar en roepen de langs hun loopende meisjes na. Heel dikwijls komt het tot handtastelijkheden en baloorigheidjes en gooien de jongens elkander tegen de meisjes op, die op hun beurt weer in een hysterisch gekrijsch uitbarsten.

Neerlands jonge vrouwen, frisch en opgewekt. Zij vonden elkander in de N.S.V.O. en dragen in kameraadschap hun steentje bij voor den opbouw van ons Vaderland.
Foto: Nat. Fotokantoor

Zij, die nog over een paar zakcenten beschikken, likken eerst de bioscoopaffiches af; gaan dan, na lang beraadslagen „of ze ermee komen", naar binnen. De bioscopen die doorloopende voorstellingen geven zijn het meest in trek, want daar kun je immers „twee keer blijven zitten" of zoolang tot de „juffrouw van de kaartjes" je in de gaten krijgt en de portier erbij te pas komt om je eruit te zetten.

In de bioscoop kun je dan — nàdat je natuurlijk eerst heelemaal de film hebt gezien — ook nog een „reuze keet" schoppen en aardige meisjes aanklampen. Dat laatste doe je natuurlijk niet vóórdat je de bioscoop in gaat, want voor twéé betalen, dàt gaat niet!

Voor vijftien centen wordt dan een pakje Amerikaansche cigaretten „ingeslagen" en de longen gretig volgezogen met het nicotinegif. De „kapitalist" onder de jongens kan zich dan veroorloven met wijdsch gebaar zijn vrienden een Buffalo of een Dr. Duskind aan te bieden.

De meisjes, uitgedost in wat zij voor een paar gulden — voor haar een heel kapitaal — bij C. & A. „volgens laatste modesnufjes" kunnen koopen, flaneeren langs de helverlichte etalages, uitstalkasten waarin voor haar ten eenenmale onbereikbare heerlijkheden liggen te lokken.

Ze hebben het haar volgens de laatste mode gekapt. Onhandig en goedkoop geschminkte lippen lachen den jongens tegen. Goedkoope poeder ligt als een stoffige laag op de jonge wangen, waarover al menig traantje is gerold. De wenkbrauwen zijn, zoo goed en kwaad als het ging, à la Garbo of een andere in „trek" zijnde filmster (die tenslotte voor haar uitmaken wat het levensideaal voor het meisje is!) uitgeplukt of met onvaardige hand bijgeteekend. Vooral een geraffineerd uiterlijk moeten ze hebben, zóó, dat zelfs een Marlene Dietrich er het loodje bij moet leggen.

Dat ze eruit zien als bonte vreemde vogels, die pas uit een kempgevecht zijn gekomen met gehavende veertjes, ach, dat weten ze immers niet, de meisjes met hun idealen.......

Elke dag van deze jeugd lijkt op den andere. Elke dag is er een vol smachtend verlangen „naar wat anders" dan die vervloekte sleur.

Zij, die nog „werken" — d.w.z. een „baan" hebben in een van de groote warenhuizen voor vijftien of twintig gulden in de maand, ja zelfs voor nog minder — wachten iederen dag weer opnieuw op den vrijen avond en iedere week weer op den vrijen Zondag, „den eenigen dag dat je eens fijn kunt uitslapen". Als ze dan „thuis hebben afgedragen" houden ze hun zakcentjes over. Lang wordt erover nagedacht wat ze met het zakgeld — dat door de standvastigen wort opgespaard — moeten doen. Zijden kousen is wel de meest aanlokkelijke luxe voor het meisje. En het hoogste ideaal is bij de meesten: iedere week een paar nieuwe echte zijden kousen, links geweven, te kunnen koopen. Eens de oude niet meer behoeven te stoppen, geen ladders meer ophalen, die, als je even onvoorzichtig bent met de naald, zich liefst met rasse sprongen vermenigvuldigen.

* * *

IK had eens een gesprek met een van de duizenden van die meisjes. Een frisch, jong ding van nauwelijks zeventien jaar. Ze kwam uit een net gezin en had nog twee kleine broertjes van 6 en 4 jaar. Vader was al jaren zonder werk. Moeder deed al het mogelijke om — met de bitter weinig middelen die haar ten dienste stonden — het gezin zoo netjes mogelijk voor den dag te laten komen. Deze moedige vrouw, de verpersoonlijking van zoo ontelbaar vele moeders van werklooze gezinnen in ons dierbare Vaderland, die nòg niet de kracht en den moed hebben verloren om schoon en heel te houden wat hun restte, had als eenige ontspanning een boek uit de bibliotheek, zooals het meisje mij vertrouwelijk vertelde. Zij trachtte zoo, als 's avonds de kleintjes naar bed waren, alle dagelijksche rompslomp voor een oogenblikje te vergeten.

Het meisje zelf werkte in een melkzaak en „verdiende" vier gulden in de week. Zij doet alle mogelijke moeite „om goed gekleed voor den dag te komen". Vijftig centen in de week, dat is haar „kleedgeld", het andere geld draagt ze af wat dan weer van vaders steun wordt ingehouden.

— Heb je niet eens om opslag gevraagd? — vraag ik haar als ik hoor, dat de zaak waarin ze werkt „niet zoo slecht gaat".

— Ja, maar de menschen van de zaak zeggen op hun beurt weer dat het dan toch weer van vaders steun wordt afgehouden en dan vinden ze het maar zonde. — Als er een mantel van hoog uit f 13.— bij C. & A. moet worden gekocht, beteekent dat minstens een heel jaar sparen en huishoudgeld van moeder erbij. Want de schoenreparaties betaal ik ook zelf! —

— En wat doe je op je vrije Zondag alzoo? —

— Soms gaan mijn vriendin en ik naar de bioscoop. Voor 40 centen zitten we dan weliswaar heelemaal vooraan. Maar we willen zoo graag in een besloten avondvoorstelling, want anders weet je weer niet waar je met je heele avond naartoe moet. We vinden het wel naar zoo heelemaal vooraan te moeten zitten, dan moeten we de heele zaal door en de menschen kijken zoo........ —

Dat dit een valsch schaamtegevoel was, trachtte ik haar natuurlijk direct uit te leggen, maar of ze van dat gevoel af is? Ik betwijfel het.

Ze was nu op z'n best gekleed. Een wit satijnen bloesje op een geruite wollen rok.

Onze jongeren in de N.S.V.O. Elk jaar wordt er een kampweek gehouden op den Goudsberg te Lunteren, het terrein der Beweging. De meisjes genieten er van de mooie natuur; zij beoefenen sport en spel en ook aan de geestelijk stof wordt voldoende aandacht geschonken. En het mooiste is wel: zij leeren er de kameraadschap kennen.

Foto: Nat. Fotokantoor

— Het past eigenlijk niet bij elkaar — lichtte zij me in — maar ik heb geen anderen rok. En — aangemoedigd door mijn belangstelling — onthulde ze mij haar liefste wenschdroomen.

Eén van de vele, vele duizenden, lieve lezeres!

Geeft ge U er wel eens rekenschap van hòe er honger wordt geleden door onze jeugd? Niet alleen is daar de honger naar een goeden maaltijd, naar behoorlijke kleeding, naar warme dekking, een zonnig tehuis, een menschwaardig bestaan — de meesten weten niet eens wàt een menschwaardig bestaan eigenlijk is.

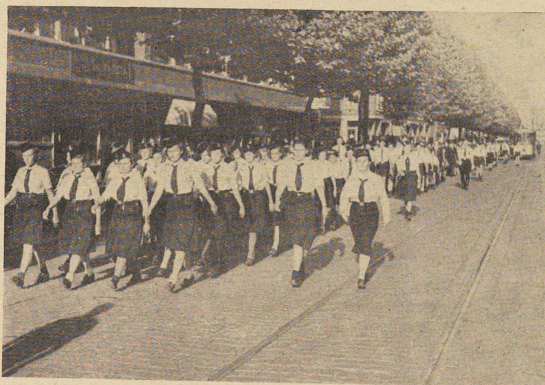
Daar is ook die knagende honger naar de schier onbereikbare dingen, die het dagelijksche leven niet tot een gevangene maken van de armoede — naar lichaam èn naar geest!

Het zou natuurlijk wel geheel erbarmelijk zijn, ware deze toestand van toepassing op de gansche Nederlandsche jeugd.

Er is voor de jeugd — in het bijzonder door de arbeidersorganisaties zelve — reeds veel goeds gedaan. De vereenigingen met opvoedend karakter, die uit de arbeiderskringen zijn ontstaan, zijn bekend genoeg. Doch ook in dezen arbeid, met zooveel vertrouwen en vol ideaal begonnen, verrichtte de versplintering haar ondermijnende werk. Daaraan heeft óók de katholieke en protestantsche geestelijkheid medegewerkt.

Thans krijgt de jeugd ook hier in Nederland haar kans. Door de komst van het nationaal-socialisme opent zich een nieuwe horizont voor haar. Nieuwe mogelijkheden, betere en rechtvaardiger arbeidstoestanden, zij maken het mogelijk, dat de jeugd het gezonde leven naar lichaam gaat leiden dat noodzakelijk is wil zij later de taak overnemen van de vorige generatie en wil zij het opbouwende werk voortzetten, dat thans is ingezet, weliswaar — dit geldt voor ons land — door een klein gedeelte van ons volk, en dat is dan ook de kèrn: de nationaal-socialisten vereenigd in de N.S.B. Dit opbouwende werk, dat echter weldra door alle eerlijke, oprechte Vaderlanders zal worden aangepakt.

Voor onze jeugd is de grondslag

De Nationale Jeugd Storm vereenigt de geheele Nederlandsche jeugd. Geen godsdienstonderscheid, geen onderscheid in rang en stand kunnen hier de ondermijnende rol spelen. Geen schotjesgeest is er te bespeuren. Nâást elkander marcheert hier Neerlands jeugd de toekomst tegemoet.

Foto: Nat. Fotokantoor

Het Nationaal-Socialisme

Onze wereldbeschouwing

V

Wij eindigden ons vorig artikel met de opmerking, dat het nationaal-socialisme meer is dan een systeem. Het is een levenshouding, ja, zelfs een wereldbeschouwing.

Wanneer wij dit zeggen, dan weten wij, dat dit licht aanleiding kan geven tot misverstand. En onze tegenstanders hebben steeds beweerd, dat deze nationaal-socialistische wereldbeschouwing principieel vijandig is aan het Christendom, ja zelfs dat de nationaal-socialistische wereldbeschouwing de belichaming is van het heidendom.

Een wereldbeschouwing vloeit steeds voort uit de diepste innerlijke verworvenheden, die op den bodem van de menschelijke ziel liggen. Het zijn deze diepste geestelijke waarden, die tenslotte onze kijk op het leven en onze verhouding tegenover het leven beslissend bepalen. Wij hebben allen de innerlijke behoefte ten aanzien van de veelheid van feiten, omstandigheden en gebeurtenissen, een vast standpunt te bepalen van waaruit wij ons een oordeel vormen omtrent datgene, wat het leven ons geeft.

Willen wij dit standpunt bepalen, dan moeten wij noodzakelijk van enkele vaste gegevenheden uitgaan.

Deze vaste gegevenheden werden door onzen Leider geformuleerd als de drie bronnen van het nationaal-socialisme; maar deze bronnen zijn niet anders dan de grondwaarheden van het Christendom, al moge dan de formuleering anders luiden. Want — zoo betoogden wij reeds een vorige maal — deze bronnen van het nationaal-socialisme zijn niet anders dan de erkenning van innerlijke zekerheden als vaste basis van waaruit wij het leven kunnen beschouwen als een geheel van — uiterlijk verscheiden — vormen, dat desondanks naar vaste hoogere wetten samenhangt.

Een wereldbeschouwing daarentegen, die deze innerlijke zekerheden (Godsvertrouwen, liefde voor Volk en Vaderland, eerbied voor den arbeid) niet erkent als onveranderlijke gegevenheden Gods, die daarvoor in de plaats stelt menschelijke denkconstructies (materialisme, individualisme), kan nimmer komen tot het rustig aanvaarden van het leven in de vreugdevolle zekerheid dat het ondanks allen schijn, naar vaste wetten wordt bestuurd. Degene die zijn levensbeschouwing bouwt op menschelijke en dus onvolkomen denkconstructies, moet vroeg of laat noodzakelijk teleurgesteld worden in zijn verwachtingen. Hij vervalt onvermijdelijk in het levens-pessimisme dat de laatste halve eeuw de grondtoon werd van elke wereldbeschouwing.

En juist daarin ligt het groote verschil: terwijl de nationaal-socialistische wereldbeschouwing niet anders kan zijn dan levens-beamend (omdat zij in overeenstemming is met de gegevenheden Gods op den bodem der menschelijke ziel) moet de wereldbeschouwing, die niet op deze Goddelijke zekerheden berust, noodzakelijk tengevolge daarvan levens-ontkennend zijn.

Het nationaal-socialisme is een wereldbeschouwing, die in overeenstemming is met de grondgedachte van het Christendom. Men kan zeggen — wij legden daarop reeds vroeger den nadruk — dat Christendom en nationaal-socialisme niet zonder elkaar denkbaar zijn. De wereldbeschouwing van een nationaal-socialist moet principieel een Christelijke zijn want anders is hij geen nationaal-socialist in een dieperen dan alleen politiek-economischen zin. Dit wil niet zeggen, dat diegene, die niet tot een of andere kerkelijke of religieuze gemeenschap behoort, ook geen nationaal-socialist in dien diepen zin kan zijn. Ook de kerk erkent, dat men Christen kan zijn zonder tot een kerkelijke richting te behooren.

Het nationaal-socialisme is een wereldbeschouwing, en wel een die in overeenstemming is met het Christendom. Het verwijt van heidendom kan slechts dengene treffen, die in pessimisme het leven ontkent. Wij, nationaal-socialisten, strijden onzen strijd, onberoerd door de aantijgingen diergenen, die onze wereldbeschouwing heidensch noemen. En wanneer wij ons den tijd gunnen ons eens op onze wereldbeschouwing te bezinnen, laten wij er ons dan rekenschap van geven of wij nationaal-socialist zijn in den diepsten zin, die wij hieraan kunnen geven.

Moge deze reeks artikelen tot de verdieping van onze nationaal-socialistische wereldbeschouwing haar bescheiden bijdrage geleverd hebben.

(Vervolg van bladz. 2)

gelegd: het onderwijsprogram van Mussert, dat iederen jongen, ieder meisje in staat stelt de aanwezige talenten te ontplooien en dat den leerling niet loslaat, wanneer hij de klassen heeft doorloopen. Dit onderwijsprogram, dat gericht is niet alleen op de prille jeugdjaren, doch ook op het verdere leven van het kind, ook op het volwassen leven. Mussert is ingenieur; hij bouwt niet op losse gronden. Dit komt weer sterk tot uiting in het stevige fundament, welk hij voor een krachtige, gezonde jeugd heeft gelegd in het komende nationaal-socialistische Nederland."

Een nieuwe toekomst breekt aan voor onze jeugd, dat kostbare goed van ons Volk.

Nieuwe wegen worden ingeslagen: rèchte wegen.

En de toekomstloozen...... zij zullen worden de hoop der toekomst.

RECHTZETTING

In het artikel „Het Nationaal-Socialisme" in ons vorig nummer zijn twee storende zetfouten geslopen.

Hieronder laten wij de beide zinnen, waarin de fout geslopen is, in hun juisten vorm volgen:

„Het socialisme is de kameraadschap in een volk, die den een voor den ander doet staan of vallen."

„. . het is de dwang, die eeuwenlang opnieuw alle volken heeft bezield. . . ."

OP den eersten „grooten schooldag" kwam hij aangestapt aan de hand van zijn moeder. Sjefke. Een klein, mager kereltje met een veel te groot hoofd, waardoor hij al dadelijk opviel. Blijkbaar flink bang gemaakt voor school, wilde hij zijn moeder niet loslaten. Ik praatte wat met de moeder, met wat kleurige plaatjes in mijn hand om Sjefke over te halen binnen te komen, hetgeen niet lukte.

De vrouw soebatte, dreigde, gaf ten laatste een paar klappen, waarop de jongen prompt naar haar schopte. Ik zei haar nu weg te gaan en de jongen aan mij over te laten. Ze trachtte zich los te maken van het krijschende kind, maar 't ging zoo niet. Toen heb ik het, spartelend en van zich afslaand, op mijn arm genomen en in een bank gezet.

Ruim vijftig paar oogen hadden het incident gevolgd. Sommige vol angst, want je kon nooit weten, wat de juffrouw nu wel zou doen. Anderen volmaakt onverschillig, heelemaal zonder belangstelling. Enkelen blijkbaar geamuseerd. Dàt hadden ze nog niet gezien, een jongen die zijn moeder schopt en die door de juffrouw gedragen wordt.

Sjefke krijschte door, maar zoetjesaan scheen hem dat toch te veel in te spannen en werd hij rustig. Ik was al blij. Zonder bijzondere belangstelling voor hem aan den dag te leggen, begon ik aan den jaarlijks wederkeerenden moeilijken „eersten schooldag".

Ik vertelde een verhaaltje, van konijntjes en kabouters, van brave jongens, die al op de „groote school" waren. De klas was er in en ik vergat even Sjefke.

Plotseling sprong hij boven op de bank, over de andere banken heen, naar de deur toe. Hij was er eerder dan ik, maar de knop gaf moeilijkheden en zoo kon ik Sjefke tegenhouden.

Hij begon weer te schreeuwen en te trappen, dat het een lieve lust was. Toch kreeg ik hem zonder geweld weer naar zijn plaats terug en hield hem verder in het oog.

De stemming van mijn mooie verhaal was stuk geslagen door dit intermezzo en dus begonnen we „echt" te leeren. Ik deelde potlooden en papier uit en lette ondertusschen scherp op Sjefke. Hij zat schijnbaar rustig voor zich uit te kijken, maar, als hij zich ongezien waande, vlogen zijn oogen wild door de klas, alsof zij den afstand maten tusschen hemzelf en de deur. Ik ging eens naar hem toe en wilde mijn hand op zijn hoofdje leggen. Hij dook weg, als verwachtte hij een klap. Ik praatte en trachtte hem ook wat te laten vertellen. Zijn stugge, afwijzende oogen bekeken mij even, maar hij zei niets. Alleen schudde hij mijn hand af, toen ik die op zijn schouder legde.

Den ganschen morgen bleef hij zoo zitten. Toen alle jongens teekenden, hield hij zijn armen stijf over elkaar.

Vooruit Sjefke, teeken ook eens iets. Een huisje of een mannetje. Precies wat je zelf wilt — vroeg ik.

Hij deed het niet.

Zal ik eens wat moois voor je teekenen?

Ik teekende, ik praatte en ik voelde mijn geduld slinken; liep dan maar weer even naar een andere bank. Toch wilde ik hem zoo graag winnen; hij had zoo iets gekooids in zijn oogen, dat ik medelijden met hem had.

De bel voor het vrije kwartier was mij zelden zoo welkom geweest als dezen morgen. Wij gingen naar de speelplaats en al heel gauw miste ik Sjefke. Ik zocht en zocht, maar hij was weg. Een groote jongen op de fiets zou even den weg naar Sjefkes huis afrijden en hem eventueel terug brengen. Hij was vlug weerom, maar zonder vluchteling; hij was Sjefke achterop gereden en had hem gezegd mee terug te gaan. Toen de kleine niet wilde, had hij hem bij zijn arm gepakt, maar dat was niet mooi afgeloopen. Sjefke had geschopt, gekrabt en was als een pijl uit den boog weggerend, tusschen de akkers door.

ANNA

„GEKK

IK gaf de moeder een seintje
jongen. Die was niet thuis
want hij zwierf soms heele
uitgehongerd thuis. Hij was
vier muren, sprak hoogst gebre
kwaad; alleen als andere kinder
hij wild en schold en gooide m
Ik vroeg haar, of zij wel ee
ongewone gedrag van haar zoo
Och nee, juffrouw, hij is goed
vader. Die is ook soms weken w

MIJN WI
MAAN

Mijn winter ma
Het wordt de ti
Zie naar het blo
Het rui

Het ruischt niet
Geen reiger roe
Vaalgrauw uit
Een

Sneeuw is al on
Zal dwarrelen o
Voortaan geen
Een ro

DEN volgenden morgen w
school gebracht. Ik wi
maal vrij te laten, hem
gewoon, nadat hij eerst
hij „werkte" niet. Noch de leuke l
hadden zijn belangstelling. Hij za
oogen naar buiten te kijken. Ik w
De dag verstreek en ik hoopte, t
Maar een paar dagen later (d
negeerde en elke schuchtere toen
het blijkbaar weer erg te pakken.
We waren maar net binnen, toe
mocht. Ik zei: — Even wachten, j
streepjes schrijven.
Hij keek mij eens aan en verte
moest gaan op gevaar af van „on

RALIE:

SJEFKE"

ı 's middags bij mij, zonder haar maar dat verontrustte haar niet, ond en kwam dan tegen donker ıal zoo; kon niet aarden tusschen eer zelden, deed ook geen vlieg e Sjefke" tegen hem riepen, werd ı.

rts geraadpleegd had over het

n dat zwerven heeft hij van zijn ı staat hij ineens weer voor ons.

ng niet meer.
st en schroomt.
eboomt:
meer.

enge lucht
eeuwerik schalt.
emelen valt
cht.

ofd, en sneeuw
ad voortaan,
Af en aan
eeuw.
DE CLERCQ.

fke weer met groot tumult naar aar eens probeeren hem heele-ng te laten gaan. Hij deed heel e borst had zitten brullen. Maar jes, noch de aardige telraampjes oor zich uit of met verlangende wat ik met hem moest beginnen. wel zou slijten bij Sjefke. aarin hij iedere vriendelijkheid spoging van mij afwees) had hij

vroeg of hij even „naar buiten" eem nu eerst je pen en ga mooi

mij toe, dat hij werkelijk eerst n".

Ik liet hem gaan, maar ging zelf achter hem aan. Hij liep naar de speelplaats, voorbij de plaats, waar hij eigenlijk zijn moest en rende naar het hek. Ik rende ook en haalde hem nog juist in.

'tWerd op slag een klein, wild dier, het gevangen kereltje. Hij schopte mijn beenen blauw en beet in mijn handen, gillend en vloekend. Maar ik hield hem vast, niet boos, maar vastberaden.

Terug in de klas werd hij weer rustig. Ik ging bij hem staan en hield zijn handje met penhouder en al vast. Zoo schreef hij met mij mee.

In het vrije kwartier hield ik hem binnen. Voor straf en misschien ook uit angst, dat hij weer zou wegloopen. Sjefke trok er zich niets van aan. Waarschijnlijk vond hij de zeer beperkte vrijheid van de speelplaats niet de moeite waard om er zich druk over te maken. Dus liet ik hem om twaalf uur weer blijven.

De andere jongens gingen weg en ik trok mijn jas aan om hen tot de straat te brengen. Voordat we goed en wel in de gang zijn, vliegt Sjefke naar het raam en slaat met zijn vuistjes een ruit stuk. Ik schrok heel erg, maar stapte, uiterlijk kalm, op hem toe Wonder boven wonder had hij geen schrammetje opgeloopen. Hij stond daar met een gezicht van: Doe eens wat, als je durft!

Ik deed inderdaad iets. Ik gaf hem een flink pak voor zijn broek, waar hij blijkbaar niet op gerekend had. Hij onderging het tenminste zonder verweer en zonder geschreeuw.

In zijn bank terug, zat hij strak voor zich uit te kijken. Ik deed, alsof ik het bar druk had; zat te schrijven aan mijn lessenaar en deed, alsof ik alleen was. Na een half uurtje werd het Sjefke moe.

— Mag ik naar huis?

Ik werkte door.

Even later: — Juffrouw, mag ik nou naar huis?

Ik keek even op: — Nee jongen, dat gaat niet. Jongens die wegloopen en ruiten stuk slaan, moeten straf hebben. 't Is je eigen schuld, hè?

Geen antwoord.

Toen er een vol uur voorbij was, was de jongen het zoo moe, dat hij begon te huilen. Hij smeekte om losgelaten te worden. Toen ben ik met hem gaan praten en omdat alles afstuitte op zijn zeer beperkt bevattingsvermogen, heb ik hem verteld, dat jongens als hij, wegloopers en vernielers, wel eens voor heel lang opgesloten werden. Zijn oogen werden donker van afkeer en hij keek naar de deur. Ik liet hem zijn klompen aantrekken en zei hem naar huis te gaan.

— Denk er om, Sjefke, je kunt nog net even wat gaan eten en dan kom je terug. Je kunt natuurlijk wegloopen, maar dan wordt je opgehaald en dan laat ik je wegbrengen. Je wéét, dat je dan heelemaal niet meer buiten mag.

Zonder antwoord ging hij weg en ik hield mijn hart vast voor den middag. Maar om twee uur stapte een kalm Sjefke binnen en deed geen poging meer om te vluchten.

ZIJN leeren bleef ver onder de middelmaat.

Drie jaar heeft hij bij mij op school doorgebracht, zonder veel op te strijken. Ik trachtte hem te begrijpen, probeerde te weten te komen, wat er in zijn hoofd omging. Maar Sjefke bleef gesloten en zoo stond ik machteloos.

Toen hij te oud werd voor mijn klas, heb ik hem naar de volgende gestuurd, waar hij niet thuis hoorde. Zijn vrijheidsdrang werd sterker met de jaren en hij bleef niet alleen van school weg, maar hij begon allerlei dingen te rooven, vuurtjes te stoken en allerlei kattekwaad uit te halen.

Tenslotte heeft men hem naar een gesticht voor zwakzinnige kinderen gebracht en soms denk ik nog aan Sjefke, die mijn ruiten stuk sloeg, omdat hij niet verdragen kon tusschen vier muren te zijn.

HET NIEUWE JAAR! - 1941

Nu niet langer ons bezinnen,
Doch, „fel overtuigd", beginnen;
En in „Eendracht" overwinnen!

In deze regels ligt feitelijk alles besloten, wat ik U wilde zeggen.

Het afgeloopen jaar bracht ons zware schokken, hevige rampen; velen werden ze noodlottig, vooral onzen mannen in leger en vloot. Hen allen willen wij hier in stillen eerbied en in dankbaarheid voor hun moed en opofferingen gedenken, evenals hun zwaarbeproefde nabestaanden.

Zij allen brachten zware offers; doch brachten niet juist diezelfde offers vele anderen tot „bezinning" en tenslotte tot de ware „bezieling" voor het doel waartoe geofferd werd?

Werd niet juist in dien strijd en uit dien chaos ons de weg duidelijk gemaakt, welke ter overwinning moet voeren?

Daarom moeten wij alleen naar het goede zien dat uit die ellende naar voren kwam. Het is dan ook onze dure, heilige plicht, juist terwille van die zware offers, dien weg te volgen; telkens wanneer wij voor moeilijkheden staan, leed moeten dragen, moeten wij de eersten geringschatten, het leed niet achten, indachtig aan alles wat die anderen offerden!

Wij moeten ons altijd klein voelen ten opzichte van hun lijden en strijden, zoodat wij in allen eenvoud, ware erkentelijkheid voor hun grooten inzet en in volle verzekerdheid den ingeslagen weg voortzetten.

Wij moeten op dien weg niet „gezien" willen worden, doch trachten anderen te „zien", die wellicht onze hulp of steun van noode hebben, of wij zien naar hen, die ons nog leeren kunnen en doen ons best hun voorbeeld te volgen!

Zóó moeten wij dit nieuwe jaar inzetten en vooral voortzetten. Voor ons, vrouwen, ligt juist de kracht in helpen en dienen, zonder ophef, zonder omzien! Iedere vrouw doe haar taak en sterke zich aan de uitkomsten. Zoo zal er geen naijver, afgunst of verdeeldheid meer zijn, zelfs niet geduld worden, doch in volledige samenwerknig, als eendrachtig Volk van Nederland, zullen wij overwinnen!

Hou zee, Hou zee,
Hou krachtig zee!
Wat stormen U omgeven,
Tot God de ziel geheven:
Het loope tegen, 't loope mee . . .
Hou zee, Hou zee!!!

E. KEERS – LASEUR
Landelijk Leidster der N.S.V.O.

Yoghurt bereiden

Kameraadske C. Z.-V. te A. doet ons een nuttig recept aan de hand, om zelf yoghurt te bereiden.

Wij laten dit hieronder volgen:

Men koopt één maal een klein fleschje yoghurt. Dan neemt men goed gekookte melk (dit kan zoowel volle als tapte melk zijn en de hoeveelheid is onbeperkt) en laat die afkoelen tot ze lauw is. Roer dan 1½ à 2 eetlepels van de yoghurt door de melk. Wikkel de pan in wat kranten en zet deze bij den kachel, zoodat ze rustig en warm kan blijven staan. Na een uur of 5 heeft men dan de heerlijkste yoghurt en voor de volgende keer behoeft men slechts eenige lepels van de nu verkregen yoghurt te bewaren. Men behoeft ze niet reeds den volgenden dag weer te maken, maar kan ze gerust eenige dagen bewaren, mits de yoghurt maar koel staat.

Wanneer men in het bezit is van een hooikist, kan deze natuurlijk uitstekend dienen, om de yoghurt te laten „broeien".

Enkele nuttige wenken

Kameraadske K. K.-H. te H. geeft onderstaande nuttige wenken:

Na de feestdagen zullen er wellicht sporen van kaarsvet op kleeden, vloerbedekking, enz. zijn. Om deze gemakkelijk te verwijderen, schrapt men voorzichtig met den botten kant van een mes het bovenste laagje kaarsvet af, waarbij moet worden getracht het weefsel niet te beschadigen. Dan neemt men schoon vloeipapier, waarbij een strijkbout lauw-warm, legt het vloeipapier op de vlek en strijkt met de bout er overheen. Het vloeipapier neemt het vet op. Herhaal dit, waarbij erop dient te worden geiet, dat men steeds een nieuw stukje vloeipapier bij iedere behandeling gebruikt.

Flesschen of potten met een nauwen hals, die met een kwast niet kunnen worden behandeld, worden gereinigd met snippertjes krantenpapier of stukjes aardappelschil. Men voegt eenig water bij en schudde tot de flesch schoon is.

Vetvlekken kan men gemakkelijk uit wol en zijde verwijderen door opstrooien van talkpoeder. Men strooit het poeder op de vlek, wrijft het voorzichtig met den vinger in en laat het er eenigen tijd op liggen, waarna het met een zachten schoonen borstel wordt afgenomen. Is de vlek na de eerste behandeling nog zichtbaar, dan kan men dit eenige malen herhalen.

De N.S.V.O. ook in de Veenkoloniën

Ook in de Veenkoloniën dringt de N.S.V.O door. Toen kameraadskes uit de Veenkoloniën 2 jaar geleden naar Groningen waren geweest om daar een kameraadske te hooren over de taak der vrouw in de nationaal-socialistische gemeenschap, begon men ook in de koloniën met een klein aantal op bescheiden wijze de N.S.V.O. op te bouwen. Men vergaderde beurt om beurt bij elkaar en wist naast geestelijke verdieping zich ook daadwerkelijk voor de volksgenooten nuttig te maken door het breien van wollen kleedingstukken. Om aan geld te komen zat er niets anders op, dan uit eigen beurs de zaak te bekostigen.

Het groepje groeide gestadig, kon het eerste jaar met Sinterklaas nog niet veel pakketten geven; het tweede jaar echter waren er geweldig veel en is menig gezin verblijd met een stevig pakket, bestaande uit wollen gebreide onder- en bovenkleeding. Ook met Kerstfeest had men een aardige kerstmiddag voor de kinderen, waaraan er ruim honderd deel namen.

Het nieuwe jaar is vol vertrouwen ingezet en wij zijn ervan overtuigd, dat de Veenkoloniën den goeden weg hebben ingeslagen.

Boekbespreking

„Maria Speermalie".
Uitgave N.V. Wereldbibliotheek, Amsterdam.

De Wereldbibliotheek liet een tweede druk van „Maria Speermalie" van Herman Teirlinck verschijnen.

In dit goede boek voert de schrijver den lezer in de levensgetijden op de heerlijkheid t' Homveld binnen gedurende een tijdvak van 60 jaar. Homveld wordt bestuurd door een grillig en vreemd meester, den officieelen vader van Maria Speermalie, die van achter zijn schrijftafel invloed uitoefent op het geluk en het lijden van een aantal menschen, die met deze heerlijkheid lotsverbonden zijn. Maria Speermalie, de hoofdfiguur, is een Kempensch meisje, dat moedig haar eigen innigste gevoelens en meeningen verdedigt, ook als zij van te voren kan uitrekenen, dat het oordeel over haar daden, die uitvloeisel van een diep gemoedsleven zijn, voor haar vernietigend zal zijn. Later, als vrouw, zal zij, evenals de menschen uit haar onmiddellijke omgeving, leeren het leven naar binnen en naar buiten gescheiden te houden.

Om de bewoners van 't Homveld hangt de sfeer van klein ingesponnen menschen, die in hun tragische eenzaamheid strijden om het bezit van gronden; mannen vermoorden uit motieven, die zoowel aan liefde en hartstocht, als aan bezit zijn ontleend.

En toch is dit geen somber boek, omdat Teirlinck telkens weer de lucht schoon veegt en zijn figuren laat leven in volle heerlijke kracht.

Bedachtzame ouders moeten dit boek niet in woonkamers laten slingeren.

H. D.

Mededeeling

Het komt herhaaldelijk voor, dat brieven van administratieven aard worden ingezonden aan den opstelraad.

Ter voorkoming van vertraging verzoeken wij abonnementsaanvragen, adresveranderingen, briefwisseling omtrent betalingen enz. uitsluitend in te zenden aan:

Administratie „De Nationaal-Socialistische Vrouw", Postbus 2, Leiden.

Alle kopij, verslagen, mededeelingen, bijdragen, enz. uitsluitend in te zenden aan de opstelster:

A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag.

Anonieme stukken worden niet opgenomen.

Tijdschriften

„Fotonieuws". Uitgave Fotodienst der N.S.B., Den Haag.

Van het nieuwe geïllustreerde tijdschrift der N.S.B., „Fotonieuws — De Spiegel der Beweging", verscheen het Januarinummer. Evenals het December-nummer, is ook deze aflevering keurig verzorgd. Ook nu vormt een speciale reportage van „de" gebeurtenis der afgeloopen maand, de plechtige herdenkingsbijeenkomst „Negen jaren strijd" te Utrecht, een groot deel van den inhoud. Vele foto's, waaronder een zeer fraai overzicht van de zaal in groot formaat afgedrukt, geven een boeiend verslag in beeld van deze historische vergadering.

In December 1940 stond de Beweging in het teeken van een gestagen stoeren groei. Ook deze groei weerspiegelt zich in het tijdschrift. Wij zien foto's van de opening van het nieuwe gebouw van het Nederlandsch Agrarisch Front, van de andere nieuwe gebouwen der Beweging, de portretten van de kameraden, die tot hooge ambten werden geroepen, enz., enz. Prachtig zijn de foto's van het conferentieoord der Beweging „De Herikerberg" te Markelo; ook vele andere gebeurtenissen zijn in beeld weergegeven.

Een wenk voor spreeksters

Kamske G. E. M.—v. d. V. te H. geeft den goeden raad aan spreeksters, die des avonds niet meer naar hun woonplaats kunnen terugkeeren en die één nacht te gast zijn bij een kameraadske, om hun eigen lakens en kussensloop mede te brengen.

De gastvrouw zal daardoor weer wat zeep meer kunnen uitsparen en het medenemen van lakens in een handkoffertje is niet zoo'n groot bezwaar voor de reizigster.

Wat gaan we koken?

Onderstaande spijskaart en recepten werden ons van deskundige medische zijde toegezonden en zijn geheel en al ingesteld op de huidige voedingsvoorziening.

Zondag: Varkenslapjes. Andijvie. Aardappelen in de schil en andijviesla.

Maandag: Aardappelsoep met melk en rauw gesneden soepgroenten.

Dinsdag: Mosselen. Aardappelen. Bieten Als sla: dunsel.

Woensdag: Hutspot met klapstuk. Als sla: geraspte winterpeen met klein gesneden andijvie.

Donderdag: Roode kool. Aardappelen. Paardenlever. Als sla: dunsel.

Vrijdag: Stamppot van: stokvisch, uien, aardappelen en mosterd. Als toespijs: appelen.

Zaterdag: Knolselderijstoofpot met witte boonen en klein gesneden selderijgroen.

Broodbeleggingen.

Geef eens iets anders en beters dan suiker en vet op de boterham. B.v. voor de kinderen:

Gedroogde abrikozen (behoeven niet meer gekookt te worden na 2 x 24 uur weeken).

Geweekte rozijnen.

Plakjes appel en peer.

Appelmoes.

Boonenpurée.

Voor de volwassenen:

Ramenas in plakjes.

Kwark vermengd met klein gesneden peterselie, peper en zout.

Gemalen noten of gekookte en gemalen kastanjes.

Geraspte worteltjes en winterpeen.

Geraspte selderij.

Gesneden tomaten.

Aardappelsla.

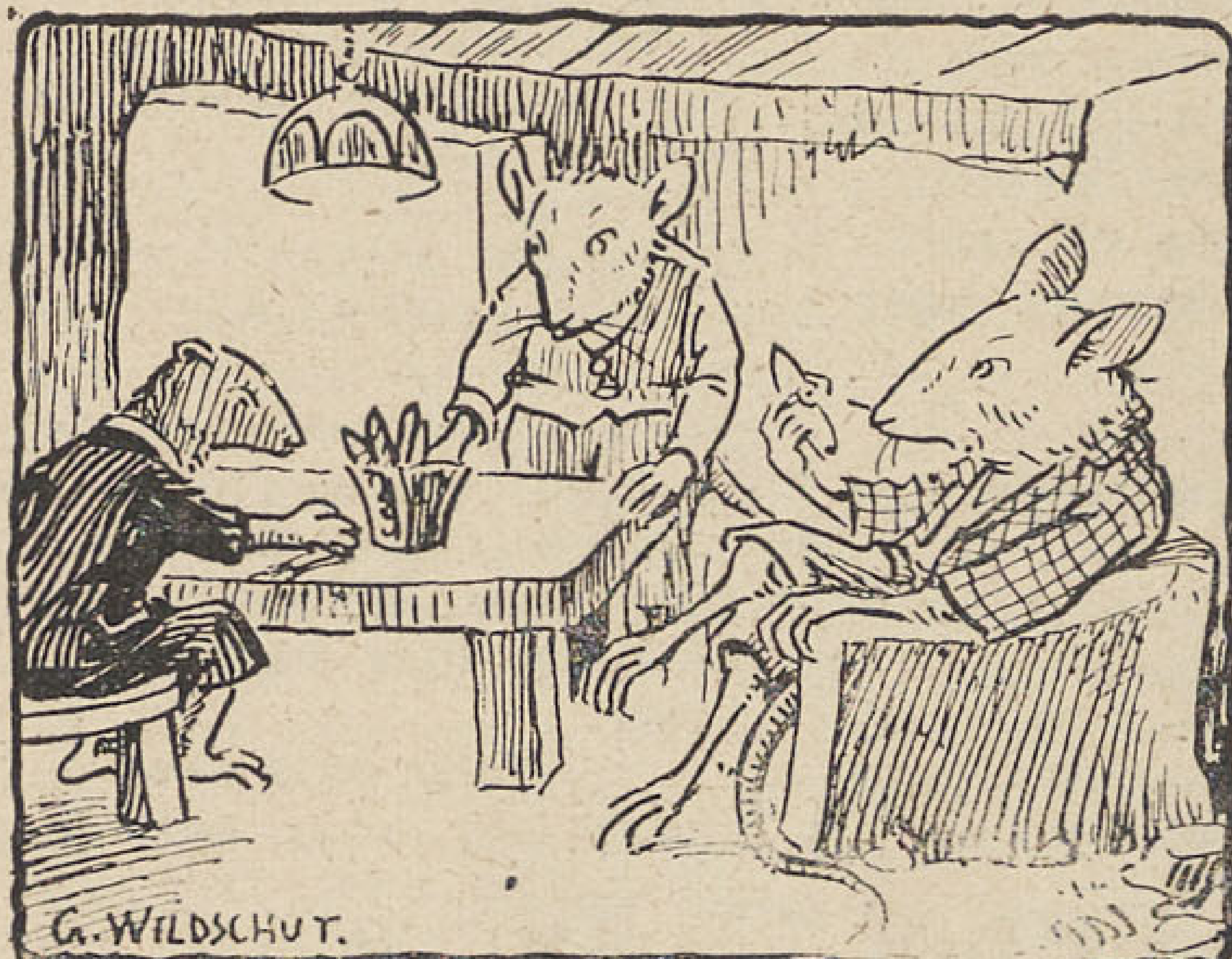
Hebt gij al een abonnement op ons blad? Zoo ja, maakt er dan propaganda mede. Geef het na lezing aan uw buurvrouw, die misschien nog niets van onzen strijd, ons doel en ons streven weet. En die misschien zoo heel verkeerd door „anderen" daarover is „voorgelicht".

Hebt gij nog geen abonnement? Laat dan uw eerste daad zijn er een te nemen. Vandáág nog!

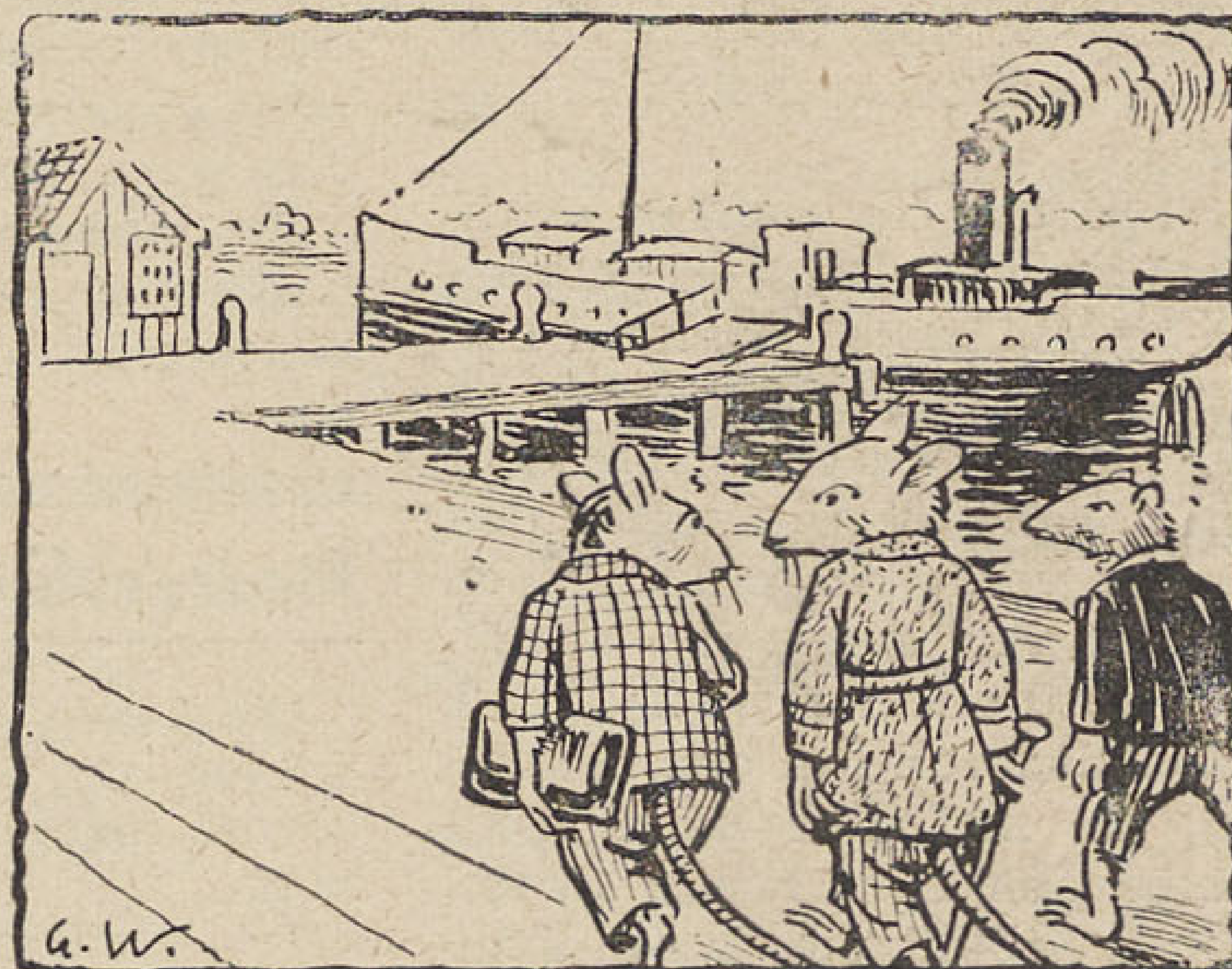
(Administratie-adres: Postbus 2, Leiden; giro 207915 ten name van „Volk en Vaderland", Leiden.)

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

19. Knaagtand en Zwartpels waren in de wolken en hun nieuwe vriend ging hen voor naar zijn woning, die onder een hoop afgedankt spoorhout gelegen was.
„Wij stadschen zijn wat klein behuisd”, zei de stadsrat, „maar daarvoor wonen we dan ook in de stad. Maakt het u naar den zin. Hier is tabak, sigaren. Ik zal gauw een lekker maal klaar maken. En in een makkelijke stoel vergaten de twee reizigers al dra de geleden ontberingen, en toen ze wat later aan den welvoorzienen disch van hun gastheer zaten, was zelfs Mol met alles verzoend.

20. „We moeten wachten tot het avond is”, zei de stadsrat, „de menschen zijn wat onvriendelijk hier.”
Toen het avond was, toog het drietal er op uit. Dat was een heele kuier. Eerst een eind langs de rails, toen door achtertuintjes en langs achterwegen, maar gelukkig, daar lag de boot.
„Je hebt allen tijd”, zei de stadsrat, „de boot vertrekt pas tegen den morgen. Nu vlug de loopplank op, het dek over, de trap af naar de kolenbewaarplaats, daar is het ruim en tamelijk geriefelijk. Goeden dag, vrienden.”

Wij gaan weer verder met puzzelen

HET WOORD VAN EEN GROOT MAN

Ditmaal laten we in deze rubriek een z.g. VOORZETPUZZLE volgen, waarmee we een bedoeling hebben. Het betreft hier n.l. een gezegde, dat vooral in dezen tijd voor velen van bijzonder beteekenis kan zijn!

does - don - e - e - ee - een - eer - eg
em - eijs - ing - noord - noot - poort
ros - rijck - spau - te - tho

Deze 19 lettergrepen moeten worden geplaatst vóór een der hierna genoemde 19, waardoor telkens de naam van een Nederlandsche gemeente of onderdeel eener gemeente ontstaat. Bij juiste vorming dezer 19 woorden, geven de beginletters (van boven naar beneden gelezen) het gezegde, waarvan in den aanvang dezes sprake is.

Hoe luidt dit?

Bij de oplossing moeten de 19 plaatsnamen worden vermeld!

rum	sum
dorp	den
burg	wijk
sel	holt
gen	xel
men	broek
beek	ber
de	pe
vliet	len
mond	

De oplossing kan worden ingezonden binnen 7 dagen na verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

Puzzle-rubriek „De Nationaal-Socialistische Vrouw”
Kaiserstraat 9, Leiden

Als **prijzen** voor de juiste oplossinsingen worden ditmaal een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!

Hier volgt de oplossing der lettergreeppuzzle:

Iedere abonnée brengt ons een nieuwe abonnée

(Heeft u daarvoor overigens ook zorg gedragen? Zoo neen, doe het dan heden nog!)

De woorden, welke gevormd moesten worden, zijn de volgende: 1. ivoor; 2. eendracht; 3. distel; 4. Ede; 5. reede; 6. eenheid; 7. aandenken; 8. blinken; 9. ode; 10. neu; 11 Newton; 12 Evert; 13. Edam; 14. babbelen; 15. roosteren; 16. eenstemmig; 17. nonna; 18. geenszins; 19. teeder.

ONZE PRIJSWINNARESSEN

De fraaie boeken, als prijs voor de goede oplossingen beschikbaar gesteld, zijn ten deel gevallen aan de kameraadskes: A. Enklaar-Meijer, Parklaan 8, Meppel; D. Flinterman, Emmastraat 123o, Loosduinen; M. Baris-Kleijburg, Zeilmakersstraat 9, Rotterdam (W.).